

MAGASINET

stefanus

46. ÅRGANG – NR. 2 / MARS 2016

Kreftsyke Sandras drøm

Side 6–7

APPELL

Støtt protestanter i Mexico som opplever press om å bli katolikker.

SIDE 3

VEIEN TIL TRO

Jackie ble født muslim, men fant Jesus.

SIDE 4–5

GLIMT FRA VERDEN

Elever ved Bibelskolen i Grimstad fikk et sterkt møte med kristne i Myanmar.

SIDE 10

GLIMT FRA NORGE

Vi underviste kristne ungdommer i fjellheimen.

SIDE 14

Foto: Thea E. Haavet

LEDER

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
hag@stefanus.no

Debatten hardner til

I **Stefanusalliansen** er vi ofte på reise. Vi følger med på trosfrihetens vilkår generelt og kirkens situasjon spesielt. Parallelt med det internasjonale fokuset holder vi oss orientert om begivenheter i vår egen, hjemlige andedam. Det globale og det nasjonale henger sammen.

Hva det norske mediebildet angår, merker vi økt spenning og polarisering i saker som berører innvandring, flyktninger og islam. Debatten hardner til. Frontene er steile.

Det er mange syn på hvordan norsk innvandrings- og integreringspolitikk skal se ut. Dette er i seg selv uproblematisk. Det bør være rom for både nyanser og meningsforskjeller. Det er ingen grunn til å si at vi har lyktes med alt, eller at vi har fasiten på hvordan ting skal gjøres. Men å skulle se for seg et «Norge for nordmenn» er, etter min mening, verken mulig eller ønskelig. Når jeg leser enkelte nettdebatter og Facebook-statuser, blir jeg mildt sagt opprørt. Ikke minst må jeg si at jeg gremmes over «grumset» som kommer til uttrykk hos enkelte kristne brødre og søstre. At også mennesker som gjennom årtier har vært engasjert i verdensomspennende misjons- og bistandsarbeid kan kjenne på frykt for det ukjente, er ikke vanskelig å forstå. Men at noen gir etter for denne frykten og støtter opp om sosiale interessegrupper og politiske grupperinger som gir næring til rasistiske holdninger, teorier og handlinger, er for meg totalt ubegripelig. Dette harmonerer dårlig med en kristen virkelighetsforståelse, et kristent menneskesyn og kristne verdier.

Flyktningbølgen som skyller inn over europeiske strender byr selvsagt på store utfordringer, men uavhengig av politisk ståsted kan vi ikke glemme de internasjonale avtaler som Norge har forpliktet seg på. Flyktningkonvensjonen som ble vedtatt av FN i 1951, ble ratifisert av Norge i 1952. De av oss som har besøkt flyktningleirer, for eksempel i Irak, vet at dette ikke er lykkejegere. Om vi i Stefanusalliansen har som mål å hjelpe folk der de er, vet vi at dette ofte ikke er nok. Politisk og religiøs undertrykkelse, og gjentatte erfaringer med trusler, vold, lidelser og drap, gjør mennes-

ker desperate. Å anklage slike mennesker for uedle motiver faller ofte på sin egen urimelighet.

Verden er urolig flere steder. Jeg er nettopp tilbake fra en reise til Afrikas Horn, og der er situasjonen svært utfordrende. Hungerskatastrofen rammer millioner av mennesker. Etiopia, som selv har store politiske utfordringer under en glatt-polert fasade, er nå det land i Afrika som tar imot flest flyktninger. Store folkemasser strømmer inn fra diktatorregimet i Eritrea, borgerkrigen i Sør-Sudan og fra al-Shabaabherjede somaliske områder. Fluktruter etableres i alle retninger, ikke bare nordover. Å få slutt på krigen er viktig, men ikke nok. Et møysommelig gjenoppbyggingsarbeid gjenstår. Sosiale problemer står i kø.

Politisk og religiøs undertrykkelse, og gjentatte erfaringer med trusler, vold, lidelser og drap, gjør mennesker desperate.

Det er god grunn til å problematisere «grumset» hos enkelte innvandringskritiske nordmenn. Samtidig er det grunn til å problematisere den naive politiske korrektheten og tafatheten overfor islamsk motivert ekstremisme. Dette er fortsatt en av hoveddrivkreftene bak forfølgelse av kristne og religiøse minoriteter på verdensbasis i dag. Hvis ikke dette tas på større alvor av både medier og politikere, er jeg redd for at den pågående debatten hardner enda mer til.

Hans Aage Gravaas
generalsekretær

Utgever Stefanusalliansen
Ansvarlig redaktør Hans Aage Gravaas
Redaktør Merete Gamst Strandberg
Redaksjon Kristin Storaker
Thea E. Haavet
Birgit Solbakken
Hilde Skaar Vollebæk

Forsidefoto Thea E. Haavet
Design og trykk Kai Hansen Trykkeri
Opplag 18 000
Kontor Trondheimsveien 137
Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo
Telefon 23 40 88 00

E-post post@stefanus.no
Hjemmeside www.stefanus.no
Styreleder Jan Gossner
Repr.skapsleder Karin Riska
Org. nr. 970276432
Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto
Revisor BDO AS

Hjelp protestanter i Mexico

En gruppe protestantiske familier i landsbyen Mariano Matamoros i Chiapas, opplever store vanskeligheter på grunn av sin tro. Siden 2012 har lokale meksikanske myndigheter prøvd å tvinge dem til å bli katolikker eller forlate landsbyen.

Gjennom blant annet konfiskering av land, fysiske angrep, arrestasjoner og trusler har myndighetene lagt press på gruppen på ca. 150 protestanter. Lokale myndigheter har til og med satt opp skilt ved inngangen til landsbyen som sier at ikke-katolikker ikke er velkomne. De har også periodevis stengt av vannførselen til disse familiene.

I januar 2015 steg forhåpningene om at en løsning var i sikte. Da grep delstatsmyndighetene inn og fremforhandlet en avtale som garanterte religions- og trosfrihet for alle, og at beslaglagte landområder skulle gis tilbake til sine eiere.

Dette har ikke blitt fulgt opp. I mars i fjor bestemte de lokale myndighetene at de protestantiske familiene ikke lenger fikk lov til å selge og kjøpe ting i landsbyen. Den som bryter dette forbudet kan straffes med relativt høye bøter. Dette har veldig alvorlige konsekvenser for protestantene i landsbyen. De fleste er småbruksbønder eller kjøpmenn og lever av handel med sine varer. I tillegg ble nye landområder konfiskert i løpet av sommeren, og deres matlager raidet i oktober. De mangler nå tilgang til mat og er i en veldig

Foto: Christian Solidarity Worldwide

sårbar og utsatt situasjon, der de er avhengige av hjelp utenfra.

Henvendelser til delstatsmyndigheter har ikke blitt besvart eller tatt på alvor, til tross for at meksikanske myndigheter har sagt at de vil beskytte trosfriheten for sine innbyggere. Avstanden fra sentrale myndigheters løfter til det som skjer lokalt er stor. Derfor må meksikanske myndigheter minnes på sitt ansvar for å følge opp sine løfter og

OPPDATERING FRA USBEKISTAN

Konvertitten Tohar Haydarov (33), feilaktig dømt til 10 års fengsel for narkotikabesittelse i 2010, har fått beskjed om at han heller ikke i år får amnesti. Siden hans mor døde i fjor har han ikke nær familie i landet, og får kun lov til å ha korte besøk. I fjor tok også fengselsmyndighetene Bibelen hans. Venner forteller at han prøver å sitere Bibelen utenat, og at han tross alt føler at Gud er sammen med ham i fengselet. Vi har appellert for Tohar to ganger.

de forpliktelsene de har ifølge grunnloven og gjennom internasjonale avtaler.

Takk for at du er med! På våre nettsider, stefanus.no, finner du ferdigformulerte brev som kan sendes til den meksikanske ambassaden i Norge. For å gjøre appelltjenesten enda bedre, ønsker vi fra tid til annen å se hvor mange som faktisk signerer. Derfor ber vi dere denne gang om å sende appellen til oss på kontoret, så sender vi den videre. Vår adresse er: Stefanusalliansen, postboks 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo.

Med vennlig hilsen

Lisa Winther
rådgiver menneskerettigheter

Din stemme mot urett

Vi sender regelmessig ut appeller. Som appellvenn kan du gjøre en forskjell for dem som forfølges for sin tro. Et brev utfordrer myndigheter, det kan få trosfrihetsfanger frikjent og det oppmuntrer den som lider!

SMS: send ROP <ditt navn> til 2377 for å få appellen på sms.

E-POST/BREV: Kontakt oss på post@stefanus.no for å motta appellbrev i postkassen eller på e-post.

Fra muslim til kristen

Jackie lå på sykehus og trodde hun skulle dø. Inni seg ropte hun til Gud etter hjelp. Da møtte hun Jesus i en drøm, forteller hun.

Tekst: Stefanusalliansen

Jackie kommer fra et av de mest lukkede landene på Den arabiske halvøy. Der hun kommer fra er det farlig å si at man har Jesus i hjertet, derfor kan vi ikke fortelle hennes egentlige navn. Faren var overgitt muslim, mens moren kom fra en nominell kristen bakgrunn fra et annet land i Midtøsten.

– Min far døde da jeg var liten. Siden han var muslim og vi bodde i et strengt muslimsk land, ble jeg oppdratt som muslim. I 1991 kom krigen, som betegnede nok ble kalt «ørkenstorm». Krigen fikk store konsekvenser for de

Vårt hemmelige arbeid

Stefanusalliansen støtter og hjelper de forfulgte. Derfor tjener vi mange av dem i hemmelighet, for at de skal kunne fortsette sin tjeneste og bli bevart fra forfølgelse.

Vi velger å fortelle noen av disse sterke historiene anonymt, slik at du kan få høre om de forfulgte, be for dem og være en del av en tjeneste Jesus Kristus har kalt oss til.

Stefanusalliansen er helt avhengig av at våre givere bidrar også til de prosjektene vi ikke kan fortelle om. Disse prosjektene gjør at folk som ellers ikke ville få del i evangeliet, får høre det. Vi tror at vi en dag vil kunne fortelle deres historier, og da får du se at du har vært med på noe som var viktig og som Gud selv har kalt oss til.

Det kan få dramatiske konsekvenser når muslimer konverterer til kristendommen, derfor må Jackie fortelle sin troshistorie anonymt. Damen på bildet har ikke noe med saken å gjøre. (Illustrasjonsfoto: H. Grobe Creative Commons BY-SA 3.0)

fleste land i regionen, og snudde opp ned på livet for mange.

Krigen gjorde at Jackie kom i kontakt med nye mennesker, blant annet en amerikansk sykepleier som besøkte dem hjemme.

– Hun viste oss mye godhet, og vi fikk et nært forhold til henne. En dag vi ble invitert hjem til henne, fikk vi høre om Jesus. Da våknet det noe i min mor fra barndommen, en tro hun for lenge siden hadde forlatt.

Måtte bli muslim

Når en kvinne gifter seg med en muslim må hun også anta hans tro. Derfor hadde Jackies mor levd som muslim i mange år. Hun ble sterkt berørt av det hun hørte om Jesus, og av kjærligheten som den amerikanske sykepleieren viste dem.

– Dette gjorde at mor kom til tro på evangeliet og ble døpt. Hun ble helt forandret. Før var hun analfabet og

kunne ikke lese, men hun fikk en så sterk tørst etter å lese Bibelen, at hun nærmest tvang oss barna til å lære henne å lese. Hun lærte seg å lese boken som betydde så mye for henne, men hun leste bare Bibelen, ikke noe annet. Dette gjorde sterkt inntrykk på oss barna.

Ettersom mannen var død, ønsket Jackies mor å komme nærmere sin egen familie.

– Vi flyttet tilbake til landet der min mor ble født. Her var det en kristen minoritet, slik at det var mulig for mor å praktisere sin kristne tro. Tidligere kunne hun ikke gå i kirken, men nå var det mulig. Det ble min oppgave å kjøre henne til kirken, siden hun ikke selv kjørte bil.

Jackie begynte også selv å søke etter religiøse svar.

– Jeg dro til en annen kirke enn den min mor brukte å gå til, men holdt fast ved min muslimske tro, som jeg var

Det finnes kristne også på den arabiske halvøy, men de kan ikke være åpne om det. (Illustrasjonsfoto: Stefanusalliansen)

oppdratt til. Pastoren i denne kirken fortalte meg at mange muslimer nå hadde kommet til tro på Jesus, uten at det gjorde noe inntrykk på meg. Jeg fikk med meg en kassett med vitnesbyrdet til en sjeik som var kommet til tro på evangeliet.

Ble ateist

Jackie søkte både i kristendom og islam uten å finne tilfredsstillende svar. Det hele endte med at hun ble ateist, men hun fortsatte likevel å kjøre moren til kirken.

– Jeg hørte av og til på pastorens undervisning. En gang fortalte han om universet, og hvor usannsynlig det var at alt som er, skulle bli til av seg selv. Plutselig gikk det opp for meg at Gud snakket til meg gjennom denne pastoren, og jeg ble overbevist om at Gud finnes.

Jackie kunne ikke lenger kalle seg en ateist, men hva var hun da?

– Jeg sa: «Ok, Gud. Så er du der like-

vel, men jeg vet ikke hvem du er. Jeg vet du er sannhet, men jeg kan ikke finne deg. Ikke fortell meg at jeg må lese Koranen eller Bibelen. Jeg vet du viste deg for folk i andre tider. Jeg kjenner de hellige skriftene, jeg forstår Koranen, jeg går til kirken og forstår alt de sier. Det er ikke nok. Jeg trenger å bli berørt av deg. Vis deg for meg!»

Fikk angst

Ikke lenge etter ble Jackie innlagt på sykehus. Legen skulle gi henne en anestesiprøyte, men hun ble plutselig redd for det som skulle skje.

– Jeg, som ikke er særlig engstelig av meg, fikk angst. Jeg ble veldig redd for at en engel skulle komme og ta sjelen min mens jeg var bedøvet. Legen kom og skulle til å sette sprøyten, men jeg ba ham vente litt. Jeg trengte å be litt før jeg var klar. Så jeg sa til Gud: «Jeg tror jeg skal dø. Hvis jeg ikke kommer til deg, så ikke la meg dø. Hvis jeg kommer til deg, er det ok å dø.»

Legen satte sprøyten, og Jackie sovnet.

– Da kom Jesus til meg i en drøm. Han sa: «Jeg er veien, sannheten og livet.» Da jeg en stund etter våknet og kom til meg selv, følte jeg veldig sterkt at det var en i rommet sammen med meg. Helt fysisk. Jeg snudde meg for å se

denne personen. Jeg så ingen, men visste at det var Jesus som var der sammen med meg.

Da sa Jackie:

– Jeg vil leve for deg, Jesus, resten av mitt liv. Jeg vil tjene deg og jeg vil lese Bibelen for å bli bedre kjent med deg.

– Den største forskjellen på livet mitt før og nå, er at jeg nå kjenner Jesus.

For ett år siden giftet Jackie seg. Like etter fikk hun en ny kamp å kjempe. Hun hadde fått kreft.

– Jeg fortalte om troen min til en muslimsk venninne. Hun mente jeg burde sette Gud på prøve og forlange at han helbredet meg, hvis det er slik at han har helbredet andre. Det er ok for meg om jeg ikke blir helbredet og må dø, men hva vil mine muslimske venner si? Dem jeg har fortalt om troen min til, vet at jeg forlot islam for å følge Jesus. Nå kan de komme til å si at jeg fulgte Jesus, men han forlot meg.

Støtt vårt arbeid på den arabiske halvøy!

Benytt giroen vedlagt bladet eller bruk kononr. 3000 14 57922.

Sandra fra Irak drømmer om å få være som barna hun ser på tv. Her er hun sammen med Khalida, som har hjulpet henne mye.

Kreftsyke Sandras drøm

Irakiske Khalida gjør et imponerende arbeid med å se flyktingers ressurser. Sandra og Lina i Erbil er blant de mange menneskene hun har hjulpet.

Tekst: Vija Herefoss og Merete Gamst Strandberg **Foto:** Thea E. Haavet

Kreftsyke Sandra (13) er internflyktning i Irak og drømmer om å være som andre barn. Hun og hennes to søsken er vokst opp med å få det de trenger og drømmer om. Før IS drev familien på flukt

eide faren en suksessrik logistikkbedrift i den kristne landsbyen Bartella, som ligger på Ninive-sletten ikke langt fra Mosul.

– Vi hadde et fint hus, faren min hadde

penger og kunne kjøpe alt jeg ønsket meg, sier hun.

Ingen senger, ingen penger

I dag bor de fem stykker på ett rom, og de må dele på to madrasser. På toppen av alt har Sandra mistet det nydelige, lange håret. Hun har fått kreft med spredning, og familien har brukt alle sparepengene på to runder med cellegift. De har ikke penger til videre behandling, og Sandra synes livssituasjonen er vanskelig. Hun sitter på gulvet og gråter.

– Jeg vil være som barna jeg ser på tv, sier Sandra.

Som et resultat av de traumatiske hendelsene slet hun en periode med depresjon, hun stengte folk ute, og nektet å forlate huset. Men møtet med Khalida har fått henne til å snakke igjen, og hun har til og med ytret et ønske om å dra ut for å more seg eller shoppe.

I Sandras tilfelle betydde det mye at Khalida hadde tålmodighet, og evnen til å lytte og se henne. Hun hjalp henne til å fokusere på det hun hadde, heller enn det hun hadde mistet. Dessuten var hun flink til å rose henne for ting hun fikk til. Da Sandra fikk ros for kaffen hun laget til henne, førte det til at hun ville lage kaffe hver gang Khalida kom på besøk. Da hun fikk ros for karakterene sine, ga det henne en påminnelse om at hun hadde et stort potensiale.

Lina rømte fra Bartella

Også Lina har fått Khalidas hjelp til å se og bruke sitt eget potensiale. Hun er en dame tidlig i 30-årene, og kommer fra en innflytelsesrik familie som måtte rømme da IS-styrkene invaderte hjembyen. De forlot hjemmet i all hast, og fikk bare med seg klærne de gikk i, pass og pc. Alt annet måtte stå igjen, inkludert deres vakre familiehjem som hennes mor Mysoon hadde brukt 46 år på å bygge og innrede.

– Jeg husker livet mitt i Bartella. Jeg hadde et godt liv før IS kom, sier Lina.

Flyttet flere ganger

Etter flukten bodde de i starten hos en søster, men hun hadde selv en stor familie, og hadde ikke plass til dem. Da ga kirken dem et rom på en skole, der de fikk være i 15 dager, før de flyttet igjen. De bodde en periode i et stort bygg der det bodde hundre flyktningfamilier. Det var der Khalida møtte henne, fordi hun kom dit jevnlig med matforsyninger og annen nødhjelp. (Et arbeid Stefanusalliansen støtter.)

Nå bor Lina og hennes ektemann på ett rom sammen med hennes aldrende foreldre, i et hus de deler med tre andre familier. Første gang Khalida møtte Lina var hun imponert over hennes

Lina ble spurt om å bli leder i en bibelgruppe. Det hjalp henne å fokusere på det hun hadde, heller enn det hun hadde mistet. Her serverer hun boller til mannen og en venninne.

gjestfrihet, til tross for at hun hadde lite selv. Khalida spurte om hun ville være leder for en bibelgruppe, og det betød mye, fordi hun da fikk fokusere på hva hun hadde å gi til andre, heller enn alt hun hadde mistet. Før vi gikk ba Lina oss om å ta henne med i våre bønner, fordi hun har slitt med å bli gravid.

Mange var velstående

De fleste internflyktningene i Irak var ganske velstående før IS drev dem på flukt. De hadde hus, biler, jobber og penger til å betale for barnas utdanning. Ikke minst hadde de mange drømmer om framtiden. Overgangen til fattigdom ble for mange brutal. Noe av det vanskeligste for mange var å skru ned forventningene til livet. Før kunne de være aktive, ta initiativ, jobbe og planlegge framtiden for seg selv og barna. Som flyktninger må de i større grad være fornøyde om de får tilfredstilt sine grunnleggende behov. Og der de før var ressurser i sine lokalsamfunn, er de nå avhengige av hjelp fra andre.

Ressurser – ikke ofre

Da vi fikk være med Khalida og besøke

flyktninger i Erbil i Irak, ble vi imponert over hennes evne til å fokusere på dem som ressurser, heller enn ofre. Hun ser hele mennesket, og er flink til å finne måter å tilfredsstille deres behov. Mange av flyktningene har «eksistert» mer enn de har «levd» de siste årene, men Khalida klarer uansett å se at de har mye å tilby andre mennesker. Hun fokuserer på hva de har, heller enn hva de har mistet. Og hun lytter nøye til dem, men vil helst ikke synes synd på dem.

Slik vi oppfattet Khalida, var det viktigste for henne å få menneskene ut av passivitet, og å gi dem en mulighet til aktivitet og lærdom gjennom opplevelser og erfaringer. Hun ønsker å gi flyktningene verdighet og selvspekt. Hvis et menneske skjønner at det kan gjøre en forskjell i andre menneskers liv, kan det gi grobunn for håp om at også eget liv kan bli bedre.

Khalidas arbeid

Hvis du ønsker mer informasjon om Khalidas arbeid i Irak, kan du se filmen «Khalida – kvinnen som trosser IS» på YouTube.

«Dersom ikke alle har fulle rettigheter, mangler jeg disse rettighetene indirekte.»

Aykan Erdemir

«Å arbeide for å fremme rettferdighet og barmhjertighet er ofte ensomt og vanskelig.»

Mine Yildirim

Årets vinnere av Stefanusprisen:

– En stor oppmuntring

En kristen kvinne og en sunnimuslimsk mann kommer til Norge 27. april for å motta Stefanusprisen. Prisvinnerne Mine Yildirim og Aykan Erdemir mener prisen er et unikt bidrag til å støtte forkjempere for trosfrihet.

Tekst: Hilde Skaar Vollebæk **Foto:** Thea E. Haavet, Gisle Skeie og privat

27. april overrekkes Stefanusprisen til årets vinnere, Mine Yildirim og Aykan Erdemir fra Tyrkia.

– Det er ikke ofte at en blir anerkjent innenfor vårt felt i Tyrkia. Derfor er det en stor oppmuntring og støtte å motta Stefanusprisen, sier Mine Yildirim.

I snart tre år har Yildirim ledet prosjektet «Freedom of Belief Initiative» i Tyrkia. Et av hovedmålene for prosjektet er å løfte arbeidet for større trosfrihet for minoriteter i Tyrkia opp på et høyere

politisk nivå. For dem som ikke tilhører landets sunnimuslimske majoritet, blir trosfriheten begrenset på mange områder. De fleste minoritetene er mindre grupper som har vanskelig for å få gjennomslag når de kun fokuserer på egne problemer.

– Mitt mål er å få til en plattform der representanter for ulike trossamfunn kan stå sammen og kjempe for felles rettigheter. Da har vi en større sjanse for å lykkes. Bedre forståelse og re-

spekt for menneskerettighetene vil komme hele det tyrkiske samfunnet til gode, ikke bare religiøse minoriteter. Dette handler også om å styrke den demokratiske utviklingsprosessen Tyrkia må igjennom.

– Hvor finner du motivasjon til å arbeide for å sikre trosfrihet i Tyrkia?

– Jeg blir motivert gjennom å arbeide tett på andre som forsvarer sårbare grupper eller individer, enten de repre-

senterer trossamfunn eller menneskerettighetsorganisasjoner. Spesielt lar jeg meg motivere av dem som står på og kjemper uten at de har fått se konkrete tegn til bedring. Å arbeide for å fremme rettferdighet og barmhjertighet er ofte ensomt og vanskelig. Jeg ser på meg selv som svært heldig fordi jeg har en familie som støtter meg, og jeg har mottatt støtte både fra organisasjoner og enkeltmennesker, sier hun.

Diskriminering rammer alle

Aykan Erdemir deler Yildirims motivasjon og tro på endring gjennom å bygge allianser.

– Det er viktig å kjempe for andre gruppers rettigheter. Hvis vi bare graver oss ned i våre egne problemer, vil vi ikke komme noen vei, sier han. Selv er Erdemir fra en sunnimuslimsk bakgrunn, og tilhører både den etniske og religiøse majoriteten i Tyrkia.

– Men også majoriteten lider når minoritetene lider. Dersom ikke alle har fulle rettigheter, mangler jeg disse rettighetene indirekte. Systematisk diskriminering rammer samfunnet som helhet, og hindrer demokratisk, økonomisk og sosial utvikling.

Som medlem av parlamentet og som frittalende akademiker har Erdemir satt søkelyset på de mange hindringene landets minoriteter står overfor. Men han ser dette også i et internasjonalt perspektiv:

– Ekstremisme og vold mot minoriteter øker i Tyrkia, men dette er i høyeste grad også internasjonale trusler. Det største eksempelet er fremveksten av terrorgruppen Den islamske stat (IS). På samme måte som IS rekrutterer støtte internasjonalt, må vi også våkne opp og arbeide for beskyttelse av frihet og menneskerettigheter på tvers av landegrensene.

Kompleks situasjon

Tyrkia befinner seg midt i

de dramatiske begivenhetene som preger både Midtøsten og Europa nå. Den uoversiktlige og komplekse situasjonen har forverret landets politiske kriser. Kamphandlingene mellom militæret og kurdiske opprørsgrupper har blusset opp igjen, og flere hundre har mistet livet. Landet er også i konflikt med Russland om deres støtte til den syriske presidenten Bashar al-Assad, som igjen har ført til russisk støtte til kurdiske styrker i Syria.

Tyrkias forhold til EU er vanskelig, og landet presses til å ta imot nye bølger av syriske flyktninger, samtidig som EU vil at Tyrkia skal hindre dem fra å ta seg videre til Europa. Likevel har Tyrkia vist en enestående gjestfrihet ved at de allerede har tatt imot 2,7 millioner flyktninger. Men de langsiktige løsningene er fremdeles fraværende. I tillegg har både kurdiske og IS-tilknyttede grupper utført blodige terrorhandlinger i Ankara og Istanbul de siste månedene.

– Tyrkia har beveget seg fra én krise til en annen over lang tid. Da blir gjerne menneskerettighetsspørsmål liggende på hylla, og sårt tiltrengte reformer blir ikke tatt tak i, sier Mine Yildirim.

Ny tyrkisk grunnlov

Etter valget i november i fjor har regjeringspartiet Partiet for rettferdighet og fremskritt (AKP) rent flertall i parlamentet. President Recep Tayyip Erdoğan har lenge signalisert at han

Hagia Sofia i Istanbul ble bygget som kirke på 500-tallet. 900 år senere ble den omgjort til moské. I 1934 ble helligdommen sekularisert og omgjort til museum.

ønsker å utarbeide en ny grunnlov. Et av hovedpunktene er å endre presidentrollen fra å være en mer symbolsk leder, til å ha langt større utøvende makt. Et annet viktig spørsmål er hvilken plass menneskerettigheter vil ha i en ny grunnlov.

– Dagens grunnlov er sekulær, samtidig som den i praksis går langt i å favorisere sunniislam. Det er viktig å få sikret trosfrihet for alle trosretninger gjennom lovverket. Per i dag mangler vi et slikt juridisk system, og hatkriminalitet mot minoriteter forblir ofte straffet. Mitt håp for fremtiden er en nøytral stat som holder en nødvendig avstand til religiøse grupper og trossamfunn, og beskytter trosfriheten for alle, både troende og ikke-troende, for majoriteten og minoritetene, sier Yildirim.

– Sett i lys av de mange utfordringene og krisene Tyrkia står overfor, kan dette sees på som uoppnåelige mål?

– For meg er ikke hovedspørsmålet om situasjonen ser positiv eller negativ ut. Spørsmålet er heller om det er arbeid som må gjøres. Kan vi fortsatt støtte initiativer eller ta grep for å promotere menneskerettigheter og trosfrihet i Tyrkia, eller kan vi ikke? Det mener jeg er spørsmålet, avslutter Mine Yildirim.

Møt årets Stefanusprisvinnere!

Mine Yildirim og Aykan Erdemir deltar på et seminar om trosfrihet i Tyrkia på Stortinget tirsdag 26. april kl. 13.00–15.00. Seminaret er på Stortinget, inngang via Akersgata. Det er begrenset med plasser, så bindende påmelding med fullt navn kan sendes til ks@stefanus.no innen 19. april. Du kan også melde deg på ved å ringe oss på telefon 23 40 88 00. Da er det fint om du oppgir e-postadresse, så vi kan kontakte deg ved endringer i programmet. Ingen inngang hvis man ikke er påmeldt i tide. Det er sikkerhetskontroll, så vær ute i god tid og ha med ID. Følg med på www.stefanus.no for mer informasjon.

Glimt fra verden

MYANMAR

BIG-elever på spennende besøk

«Vennskap og relasjoner på tvers av kultur, landegrenser og etnisitet er mer verdt enn all verdens dollar.»

Det er dét jeg tenker, idet jeg sitter på flyet hjem etter en uke i Myanmar med elever fra Bibelskolen i Grimstad (BIG). Stefanusalliansen og BIG har i flere år samarbeidet om å sende ungdommer til noen av våre partnere, gjennom linjen World Wide Walk. Dette året reiste de til Myanmar. «En opplevelse for livet», ifølge en av elevene. Hun forteller:

– Det å få et dypere innblikk i livene til ungdommer som har kjent forfølgelse på kroppen, har vekket følelser jeg aldri har kjent på før. Jeg har latt meg inspirere av deres pågangsmot og enorme livsglede.

Kontakten som oppstår gjennom denne utvekslingen er unik. Den skaper framtidshåp og en dypere innsikt i

hverandres hverdag. Myanmar er inne i en spennende tid. I mars skal den nye regjeringen, med Aung San Suu Kyi i front, føre landet videre. Folket stemte

for rettferdighet og frihet, da hennes parti NLD vant overlegent i desember. Resultatet viser i seg selv hvor desperate folk i landet er etter forandring.

Våre dyktige partnere ved Chin Human Rights Organization sa at selv om de er håpefulle og glade for valget, så tviler likevel mange myanmarene på at det vil føre med seg de store endringene. Partiet vil ikke ha konstitusjonell makt til å gjennomføre store reformer, til å stanse de militære angrepene på etniske grupper, til å gjennomføre et føderalt demokrati, eller til å la Myanmar være et flerkulturelt og flerreligiøst land. På mange måter har militæret i landet laget et «liksom-demokrati» der militærets ledere fortsatt har kontrollen.

Ved første øyekast er det vanskelig å se den «diskriminerende hånden» som ligger over landet. De åpne og engasjerte myanmarene jeg er blitt kjent med, gir meg følelsen av et sterkt og idealistisk land. Men etter hvert som en blir kjent med kulturen og systemet de står i, skjønner man litt mer av diskrimineringen og urettferdigheten.

Elevene fra BIG var blant annet ti dager i Hakha i Chin-delstaten, som ligger høyt oppe i fjellene ved grensen til India. 90% av Chin-delstatens innbyggere er kristne. Dette er Myanmars fattigste

BIG-elevene Katrine Hægeland (foran), Esther Andreassen, Annbjørg Aurlen og Trine Hamran Lian (bak) sammen med studenter fra Chin Christian University. (Foto: Katrine Hægeland)

Vennskapsbånd ble knyttet og stemningen var god da unge fra Norge og Myanmar møttes i Hakha. (Foto: privat)

delstat. Undertrykkelsen her er ikke så eksplisitt voldelig og dødelig som den muslimene opplever i Rakhine-delstaten i vest. Men diskrimineringen er til stede i alle ledd. Bare turen til Hakha viste oss hvor diskriminert folket er. Veien inn til byen, med et innbyggertall på ca 60 000, er kun en liten «skogsvei». Kjøreturen på cirka 20 mil tok oss tolv timer. Små, trange veier som klamrer seg fast til fjellveggene skal liksom være hovedveien deres. Gjennom mange år er kirkene blitt motarbeidet. En rekke kirker og kors er revet og gjerne erstattet med en militærleir eller en buddhistisk pagode. Nærmeste sykehus ligger en dagstur unna med bil, i verste fall flere dager, hvis veiene er regnet bort.

Her oppe i fjellbyen Hakha støtter Stefanusalliansen den eneste høyskolen og det eneste universitetet som finnes i delstaten Chin, med et innbyggertall på nesten 500 000 mennesker. Det gjør meg stolt! Det er så viktig at vi er til stede for minoritetene, også i tiden framover. Viktigheten av utdanning står sterkt i landet, men det er stor mangel på gode skoler for minoritetene. Derfor kjennes det godt å få støtte denne skolen.

Nok en gang kommer jeg hjem fra en jobbreise med en enorm respekt for partnerne våre, og jeg er ydmyk over at vi får samarbeide med så flotte folk. Dette er mennesker som virkelig er med på å skrive verdenshistorie. Gjennom de lokale partnerne i Myanmar ser jeg enda tydeligere viktigheten av menneskerettighetene og jobben som gjøres for å opprettholde dem.

(Tekst: Birgit Solbakken)

TAIWAN

Viktig forum for trosfrihet

I midten av februar samlet trosfrihetsforkjempere fra hele verden seg på Taiwan for å sette trosfrihet i Stillehavs-Asia på dagsordenen. Asia Pacific Religious Freedom Forum (APRFF) ble arrangert for første gang og samlet rundt 100 aktivister, akademikere, religiøse ledere og parlamentarikere fra rundt 30 forskjellige land. Menneskerettsrådgiver Kristin Storaker (bildet) representerte Stefanusalliansen. Hun sier:

«APRFF har én viktig målsetting: Å mobilisere til felles og koordinert innsats for trosfrihetsarbeid i denne regionen. Vi er mange som jobber aktivt enten i eller opp mot denne regionen. Nå som mange av oss har truffet hver-

Konferansen ble avsluttet med at deltakerne plantet ferskentrær i en symbolsk «fredshage». (Foto: Stefanusalliansen)

andre, kan vi lettere samarbeide og koordinere felles innsats for dem som lider for sin tro.» Stefanusalliansen har prosjekter i Myanmar, Vietnam, Laos og Nord-Korea og engasjerer seg også i påvirkningsarbeid for å fremme religiøse minoriteters rettigheter i hele regionen.

ETIOPIA

– Vi kan ikke holde evangeliet for oss selv

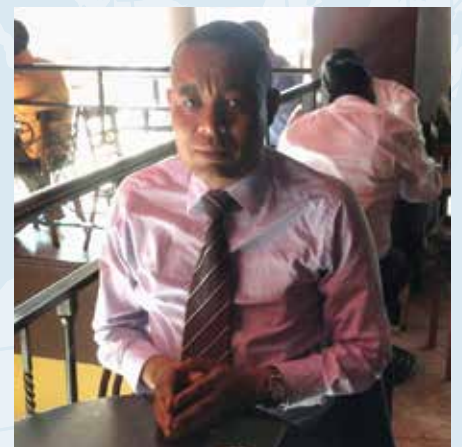
Det lyser i øynene på Wondimu Mathewos, lederen for den etiopiske Mekane Yesus-kirkens (EECMY) misjonselskap, som ble stiftet for femten år siden. Fra å ha vært målgruppe for utenlandsk misjon i en årrekke, har etiopierne nå satt seg selv i førersetet. De sender egne misjonærer til mange land.

Wondimu lister opp en rekke land hvor misjonselskapet allerede har sine utsendinger plassert. Noen av disse landene er steder hvor Stefanusalliansen allerede har prosjekter. Muligheten for et nord/sør-samarbeid er derfor til stede. Misjonselskapslederen forteller om et voksende misjonsengasjement i EECMY, men også om utfordringer.

– Kirken vokser raskt, og det er lett at pengene går til å dekke egne behov. Men det kan vi ikke, sier han.

– Vi er en sterk kirke som har mye å gi videre. Vi kan ikke holde evangeliet for oss selv.

Han forteller at målet er å mobilisere

Wondimu Mathewos forteller om et voksende misjonsengasjement i Mekane Yesus-kirken. (Tekst og foto: Hans Aage Gravaas)

flere sendemenigheter innen EECMY. En fattig menighet i Sørøst-Etiopia samlet inn 68 000 etiopiske birr (27 560 norske kroner) på en «misjons-søndag». Når Wondimu prater, faller jeg i egne tanker: Hvor mange norske menigheter er det som gir tilsvarende?

Fra fotball til forfulgte

Fotball, en konfiskert bibel i Kina og en ulovlig gudstjeneste i Praha la grunnlaget for Ed Browns interesse for trosfrihet.

Tekst: Merete Gamst Strandberg

Foto: Ingvar A. Isene, Stefanusalliansen, Ellen L. Gossner

Ed Brown er ofte å finne stående bak et skrivebord innerst i korridoren. Store mengder sorterte papirer dekker skrivebordet, tre sjongleringsballer vitner om et lekende vesen, og en skål fra Myanmar er et kjært minne fra et land han har et nært forhold til. Gjennom femten år i Stefanusalliansen har Ed vært på utallige reiser i inn- og utland. Han har vært en viktig drivkraft i oppbyggingen av vårt menneskerettighetsarbeid, og har i dag et kjent navn innen trosfrihets- og menneskerettighetsmiljøer. Ed er også kåret til organisasjonens «lekende menneske», og er ofte sett med mange baller i lufta.

Det var imidlertid ingen selvfølge at Ed skulle havne i våre lokaler i Oslo. Sine barnefotballsko trådte han nemlig i USA, og det var gjennom sitt engasjement som fotballmisjonær i studietida, at han skjønnte at trosfrihet ikke er en selvfølge.

– Jeg spilte på et kristent fotballag, som brukte fotball som redskap for å

spre det gode budskap. Da vi spilte mot et lokalt lag i Changchung i Kina i 1985, ga vi dem kinesiske bibler i starten av kampen. Vi var overrasket over hvor bra det gikk, men samme kveld oppdaget vi at hun vi trodde var tolken vår, hadde biblene på rommet sitt, sier han.

Fotballmisjonær

Da Ed var ferdig å studere i 1986 ble han fotballmisjonær på heltid, og samme høst fikk han en ny, sterk opplevelse av trosfrihetens kår i verden.

– Vi var i Praha for å spille fotball, og ønsket å gå i en kirke der. Det var ikke så enkelt å få til. Vi fikk lov til å komme, men fikk streng beskjed om at vi måtte pugge adressen, og ikke skrive den ned. Møtet skulle begynne mellom klokka 18 og 19.30, og vi måtte komme 2–3 stykker sammen fra ulike retninger.

Gudstjenesten gjorde sterkt inntrykk på Ed.

– Jeg fikk veldig blandede følelser. Det var stort å se deres overgivenhet og glede, og å kjenne at Gud lever. Samtidig gikk gleden og frykten side ved side. Det var blodig alvor, og mange av de som var der hadde vært arrestert og visste risikoen ved å ta oss med i kirken. Jeg tror de opplevde at følelsen av fellesskap på tvers av nasjoner, og av å være en del av noe større var viktigere enn frykten for hva som kunne skje. Vi utlendinger ville i verste fall blitt kastet ut av landet, mens de ville blitt arrestert. Jeg syntes det var en spesiell byrde å bære.

Møtte norsk jente

Følelsene fra den kvelden i Praha var

sterkt medvirkende til at Ed høsten 2000 søkte jobb i Stefanusalliansen. At han i det hele tatt så utlysningsteksten var en konsekvens av en annen type følelser.

– I september 1985 møtte jeg min kone, Gerd-Hanne, på en lesesal på Pacific Lutheran University i Tacoma, Washington. Hun hysjet på meg, fordi jeg brakte for mye. 31. oktober samme år snakket vi sammen, og i 1989 giftet vi oss.

Siden 1993 har paret bodd i Norge, og de er i dag en familie på fire.

– Jeg fikk faktisk tilbud om jobb i det som da het Norsk Misjon i Øst, mens kona holdt på å føde vår andre datter. Ed tok jobben, og skulle i hovedsak jobbe med informasjonsarbeid rettet mot ungdom i Norge. Da fikk han bruk for opplevelsene fra Kina og Praha.

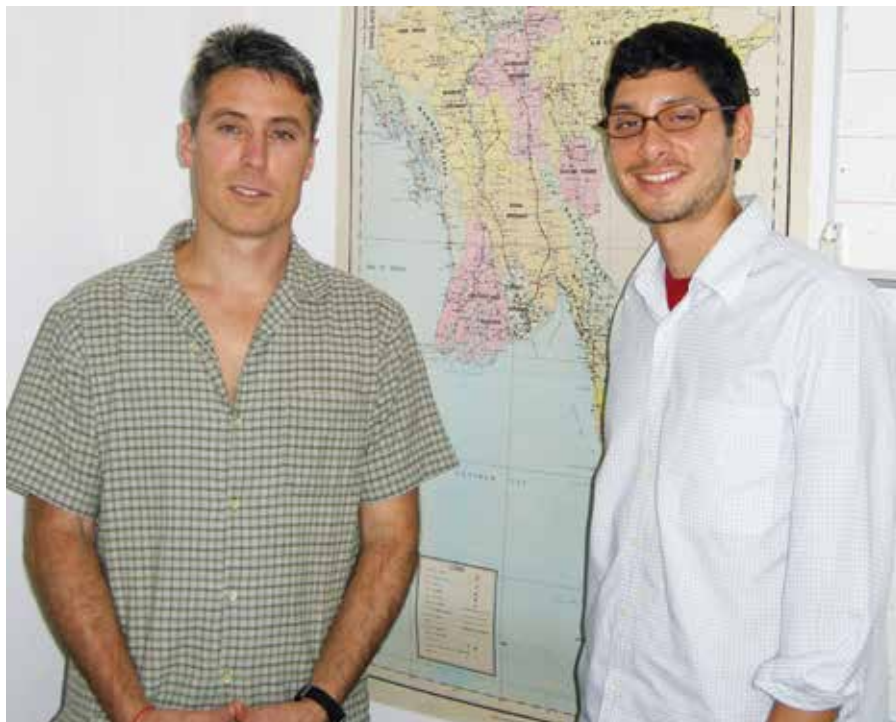
Ed Brown er ofte sett med en eller flere baller i hendene eller føttene. Her er han i forbindelse med at han spilte fotball på skolen til vår tidligere partner i India.

– Jeg er utdannet innen psykologi og pedagogikk, og er opptatt av at informasjonsarbeid handler om å nå hodet, men også hjertet. Samtidig tenkte jeg tilbake på den frykten jeg kjente på kroppen i Praha, og lurte på hvordan jeg kunne bruke den opplevelsen i arbeidet her i Norge. Noe av svaret ble det vi valgte å kalle Secret Service.

Arrestasjon og flukt

Secret Service starter som en vanlig gudstjeneste. Så blir møteleder «arrestert», og møtedeltakerne må flykte til et annet lokale, der de må vise et hemmelig tegn for å komme inn. I det nye lokalet må de lage sitt eget møte uten hjelpemidler som salmebøker eller bibel.

– Vi har fått mange positive tilbakemeldinger på opplegget, og jeg møter stadig mennesker som husker meg fra

Ed har brukt mye tid på å undervise andre om menneskerettigheter. Her er han sammen med Mike Poller i Thailand i forbindelse med arbeidet vårt i Myanmar.

ungdomsmøter for ti år siden. De husker ikke detaljene, men opplevelsen. Og det tar jeg som et godt tegn. Stefanusalliansen arrangerer fremdeles slike møter. Ed selv fikk etter hvert opp øynene for trosfrihet i et bredere perspektiv.

– Jeg jobbet en periode med appelltjenesten vår, og skjønnte at hvis man skal nå ut, må man være faglig sterk. Det holder ikke bare å spille på følelser. Dessuten er dette med trosfrihet en del av et større bilde, og jeg begynte å lese meg opp på menneskerettigheter.

Ny stilling

I 2005 ble han ansatt som menneskerettighetsrådgiver i Norsk Misjon i Øst. I dag er han en av tre ansatte som jobber med menneskerettigheter i det som i 2012 byttet navn til Stefanusalliansen. De siste elleve årene har Ed reist utenlands 6–10 ganger i året. Det har gitt ham mange sterke opplevelser.

– Jeg vil aldri glemme da jeg gjemte meg i jungelen i Thailand, sammen med en britisk kollega. Vi hadde vært en snartur over elva til Myanmar, og

det likte ikke de thailandske soldatene. Militærbiler kjørte fram og tilbake, men vi kom oss til slutt unna uten problemer.

Ed har reist i store deler av verden, men han har ikke noe tydelig favorittland.

– Jeg liker å se nye land, og har en positiv innstilling til de fleste steder. I Myanmar er det et behagelig klima og behagelige folk. Jeg er også fascinert av India, som er et gedigent og mangfoldig land. I Nigeria derimot, syntes jeg det var litt vanskelig å forholde seg til det patriarkalske, hierarkiske og mannsdominerte samfunnet.

Forlater oss

Ed Brown har hatt mange gode år i Stefanusalliansen, men han har bestemt seg for å slutte som leder på avdeling for menneskerettigheter. Han tar sjongleringsballene sine med seg ut døra i løpet av våren.

– Møtene med trossøsken som leder har satt spor, og jeg kommer først og fremst til å savne alle menneskene. Og de gode kollegene, da, sier han og smiler.

Stefanusalliansen jobber mange steder i verden, også i den norske fjellheimen. Foto: Birgit Solbakken.

Trosfrihet i vakker natur

Hva kan vi som kristne lære av de forfulgte? Dette var blant spørsmålene vi stilte da Stefanusalliansen underviste 140 ungdommer på KRIK Høyfjellssenter i Hemsedal.

Hvor viktig er troen for oss? Hvor frimodige er vi? Tar vi troen for gitt? Kan vi lære av de forfulgtes erfaring? Dette er spennende problemstillinger som vi i Stefanusalliansen synes det er viktig at unge mennesker i Norge setter seg inn i.

I februar fikk informasjonskonsulent Birgit Solbakken anledning til å stille denne typen spørsmål til 140 ungdommer fra KRIK-linjene ved fem bibel- og folkehøyskoler, da de hadde sin linjeledersamling i Hemsedal. Tre kvelder var hun sammen med ungdommene

for å fortelle om vårt arbeid for de forfulgte. Temaer som «hva kan vi lære av de forfulgte», «trofrihet, et ikke-harmonisk fredsprosjekt» og «Secret Service» var med på å sette en ramme for gode samtaler og refleksjoner.

Trosfrihet er det motsatte av å fjerne religion, det er derimot å fremme religion og livssyn og ha en grunnleggende respekt for det. Nesten 90% av verdens befolkning sier de har en tro på noe større enn seg selv, og 76% av verdens befolkning bor i et land hvor trofriheten er mangelfull eller ikke til stede.

Det er viktig at vi i framtiden klarer å øke respekten for trofrihet både mellom religioner og innen religioner. Dette er en utfordring også kommende generasjoner må ta tak i. Vi i Stefanusalliansen tror på at det er lurt å starte med å undervise den oppvoksende generasjon i hva trofrihet handler om.

KRIK

Kristen Idrettskontakt, KRIK, er en medlemsorganisasjon og kontaktbevegelse for idrettsutøvere, trenere, ledere og sportsengasjerte, og ble startet i 1981 etter initiativ fra presten Kjell Markset. KRIK har som hovedmål å «bevare, inspirere og vinne idrettsfolk til kristent liv både i idrettslag og menighet».

KRIK ønsker gjennom sitt arbeid å være et kontaktledd mellom kirke og idrettslag, og arbeider på tvers av landegrenser, idrettsgrener, idrettsklubber, kirkegrenser, prestasjons-

nivå og alder. KRIK ønsker å være et lavterskeltilbud for tro og idrett, slik at idrettsutøvere på alle nivå får et tilbud om et kristent fellesskap.

KRIK har drøyt 14 000 medlemmer (2014) og målgruppen er ungdom i aldersgruppen 13–25 år. KRIK har ca. 330 aktive lokallag.

I tillegg arrangerer KRIK ulike leirer, arrangementer og kurs for aldersgruppen 13–30 år. I løpet av ett år har KRIK over 7 000 deltakere og ledere på leir. KRIK har også linjer på mange norske bibel- og folkehøyskoler.

To ringrever takker for seg

Til sammen har de 54 års fartstid i Misjon bak Jernteppet, Norsk Misjon i Øst og Stefanusalliansen. Men nå har Elisabeth Engelsviken og Ester R. Simonsen gått av med pensjon.

Elisabeth og Ester har betydd svært mye for organisasjonen gjennom mange år, og det er mange som kjenner både dyp takknemlighet og vemod. Det gjelder selvsagt for kollegene, men også for de mange rundt i landet som har vært i kontakt med de to i løpet av årene. Vi takker for deres solide og trofaste innsats og ber om velsignelse over deres nye hverdag.

Elisabeth Engelsviken

har jobbet i organisasjonen i 25 år. Hun har vært sekretær for generalsekretæren, men har også hatt mange andre oppgaver: Redaksjonsmedlem i Magasinet Stefanus (blant annet ansvarlig for spalten Glimt fra verden), kontakt med styre og representantskap, arkivansvar, husets faste korrekturleser (med stor språkglede) og andre mangslungne oppgaver i administrasjonen. Vi gir ordet til Elisabeth selv:

– Høsten 1990 ble jeg tipset om en ledig stilling i Norsk Misjon i Øst. Da hadde jeg i mange år vært hjemmearbeidende

Elisabeth Engelsviken

med småbarn og bare hatt mindre jobber. Jeg søkte – og ble svært glad da jeg ble ansatt. På 1970-tallet hadde jeg vært aktiv i Misjon bak Jernteppets ungdomsarbeid.

– 25 år har gått svært fort. Arbeidet har vokst seg stadig større og blitt bedre kjent i samfunnet. Når jeg tenker tilbake er de sterkeste minnene fra møtene med mennesker. Det gjelder både kontakter rundt i verden, de mange støttespillerne i vårt eget land og alle de gode kollegene som jeg har vært så heldig å få jobbe sammen med. Jeg sitter igjen med utrolig mange gode minner og en sterk følelse av å ha vært med i et arbeid som har opplevd mange velsignelser. Takknemlighet er det som mest fyller mitt hjerte.

– Livet som pensjonist er ennå forholdsvis upløyd mark. Jeg er glad for å få bedre tid til ting jeg liker, som barnebarn, bøker og sosialt liv, men jeg tror alltid jeg vil savne Stefanusalliansen, alle impulsene jeg fikk der og menneskene jeg møtte.

Ester R. Simonsen

har jobbet i organisasjonen i 29 år og er den siste i staben som ble ansatt mens organisasjonen ennå het Misjon bak Jernteppet. Som administrasjonssjef har økonomi, budsjett og personalansvar vært blant hennes hovedoppgaver.

Ester har vært særdeles grundig og nøyaktig i sitt arbeid med økonomien. Den tryggheten dét gir, i en organisasjon som stort sett drives på innsamlede midler, kan knapt overvurderes. Revisorbesøk er det ingen som har fryktet. Etter hvert som både inntekter, budsjett og antallet ansatte og prosjekter har økt, har disse sidene av arbeidet tatt

Ester R. Simonsen

stadig større plass. Ester var i mange år også organisasjonens dyktige IT-sjef, men fikk slippe dette de siste par årene, da et eksternt firma tok over den biten.

Ester har et hjerte som brenner for de forfulgte. Hun er ikke den som liker å stikke seg frem eller å få bildet sitt på trykk i bladet. Men denne gangen slipper hun ikke unna, og hun kommer mer enn gjerne med en personlig hilsen nå som hun takker av:

– En stor og varm takk til alle organisasjonens givere og til hver enkelt av alle dere som trofast har vært med å be, både for arbeidet for de forfulgte, for organisasjonen og for alle de ansatte på kontoret! Uten dere ville det ikke ha vært noen Misjon bak Jernteppet, Norsk Misjon i Øst og nå Stefanusalliansen. Det har vært utrolig godt å kjenne at jeg har vært med i et stort fellesskap med alle dere som så trofast støtter arbeidet med bønn, gaver og på andre måter!

Kjære Gud

Takk for at vi er så heldige å få bo i Norge.
Takk for at vi kan nyte vakker natur i fred og ro.
Takk for alt det vakre du har skapt.

Du er sola som skinner på kinnet.
Du er snøen som blinker så vakkert.
Du er vinden som smyger så lett forbi.

Må du hjelpe oss så vi ikke tar alt dette som en selvfølge.
Må du minne oss på at påske er mer enn kakao og ski.
Må du hjelpe oss å huske på dem som ikke er så heldige som oss.

Tekst og foto: Merete Gamst Strandberg